

Celei care minte

Ion Minulescu

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert -
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

În cinstea ta,
Cea mai frumoasă din toate fetele ce mint,
Am ars miresme-otrăvitoare în trepiduri de argint,
În pat ți-am presărat garoafe
Și maci -
Tot flori însângerate -
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor curate,
Iar în covorul din perete ca și-ntr-o glastră am înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat de-Eucalipt.

Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții,-alt'dată,
Sorbeau cu-amantele-mpreună otrava binecuvântată...
Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș părul,
Înfinge-ți în priviri Minciuna
Și-n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă-așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată.
Am să te iert -
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

Deci nu-ți cer vorbe-mperecheate de sărutări,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid

Cerșește-n veci de veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet înfinitul unui pahar de hidromel,
În păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și în priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor iubiri.
Și-așa tăcuți -
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori -
Să-ncepem slujba-n miez de noapte
Și mâine s-o sfârșim în zori!